

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาและความสำคัญของการศึกษา

ประเทศไทยมีการทำแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ โดยตั้งคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติขึ้นในปี พ.ศ. 2502 เพื่อวางแผนและประสานงานในการจัดสรรทรัพยากรที่มีอยู่ในการพัฒนาประเทศ โดยมีการใช้แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 ในปี พ.ศ. 2504 และได้มีการจัดทำแผนพัฒนาฯ ต่อเนื่องกันมาจนถึงปัจจุบัน แผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 1 และฉบับที่ 2 ได้เน้นการลงทุนให้เกิดความเจริญทางเศรษฐกิจในส่วนรวมของประเทศ (economic growth) ซึ่งผลของการพัฒนาสามารถบรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าวแต่ในขณะเดียวกันผลการพัฒนาส่วนใหญ่ไม่ได้กระจายออกไปสู่ภูมิภาคต่างๆ แต่มีการกระจุกตัวอยู่ที่กรุงเทพมหานครเท่านั้น ส่งผลให้เกิดความไม่เท่าเทียมกันระหว่างภูมิภาคดังนั้นการพัฒนาภูมิภาคจึงได้รับความสนใจเพื่อที่จะกระจายความเจริญออกไปสู่เมืองและชนบทในภูมิภาคโดยในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 3 และฉบับที่ 4 ได้กำหนดนโยบายจัดตั้งเมืองหลักและเมืองรองของแต่ละภูมิภาคขึ้นเพื่อทำการพัฒนา เมืองหลักในภาคเหนือ ได้แก่ เชียงใหม่ พิชณุโลก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ ชลบุรี ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ได้แก่ ขอนแก่น อุดรธานี นครราชสีมา อุบลราชธานี และเมืองหลักในภาคใต้ ได้แก่ สงขลา-หาดใหญ่ ภูเก็ต (มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาราช 2532:308) ซึ่งมีการดำเนินนโยบายอย่างจริงจังในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5 โดยมี การเลือกเมืองหลักที่มีศักยภาพสำหรับการพัฒนาไว้ 5 เมือง คือ เชียงใหม่ นครราชสีมา ขอนแก่น สงขลา-หาดใหญ่ และชลบุรี และในขณะเดียวกันก็มีการกำหนดพื้นที่เฉพาะขึ้นมา 5 แห่ง ซึ่งได้แก่ สามจังหวัดชายฝั่งทะเลด้านตะวันออก (ชลบุรี ระยอง ฉะเชิงเทรา) ภาคตะวันตก ภาคตะวันออกเฉียงเหนือตอนล่าง สามจังหวัดภาคเหนือตอนบน(แม่ฮ่องสอน พะเยา น่าน)และสี่จังหวัดชายแดนภาคใต้(ปัตตานี ยะลา นราธิวาส สตูล)เพื่อทำการเร่งพัฒนาแต่ละภูมิภาคอีกทั้งในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 6 และฉบับที่ 7 ได้มีนโยบายที่จะกระจายอุตสาหกรรมไปสู่ภูมิภาค โดยมีเป้าหมายที่จะพัฒนาจังหวัดที่มีศักยภาพทางด้านอุตสาหกรรมพร้อมไปกับการพัฒนาผู้ประกอบการในส่วนภูมิภาคเพื่อรองรับการกระจายความเจริญออกจากส่วนกลาง โดยเมืองหลักที่พัฒนาต่อเนื่องจากแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 5 จำนวน 5 เมือง เมืองหลักที่เริ่มพัฒนา 6 เมือง ได้แก่ พิชณุโลก นครสวรรค์ อุทัยธานี ราชบุรี สุราษฎร์ธานี และภูเก็ต เมืองศูนย์กลางความเจริญที่เตรียมพัฒนา 13 เมือง ได้แก่ ลำปาง เชียงราย อุบลราชธานี ร้อยเอ็ด สุรินทร์ สกลนคร ระยอง ฉะเชิงเทรา สระบุรี กาญจนบุรี เพชรบุรี ปัตตานี และนครศรีธรรมราช

แนวคิดของการพัฒนาตามแผนพัฒนาฯ ในอดีตที่ผ่านมาได้ให้ความสำคัญกับการเร่งรัดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ โดยมุ่งเน้นการพัฒนาอุตสาหกรรมและการผลิตเพื่อส่งออกซึ่งอาศัยความได้เปรียบทางด้านทรัพยากรธรรมชาติและทรัพยากรมนุษย์ มาขยายฐานการผลิตเพื่อสร้างรายได้และการมีงานทำซึ่งผลของการพัฒนาเศรษฐกิจได้รับความสำเร็จเป็นอย่างดีดังจะเห็นได้จากอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจอยู่ในระดับประมาณร้อยละ 7.8 ต่อปี แต่การขยายตัวไม่ได้เป็นไปอย่างเสมอภาค โดยภูมิภาคและชนบทซึ่งเป็นแหล่งที่ตั้งถิ่นฐานของประชากรและทรัพยากรส่วนใหญ่ของประเทศไม่เพียงแต่จะได้รับผลประโยชน์น้อยที่สุดจากการที่เศรษฐกิจของประเทศดีขึ้นยังเป็นกลุ่มที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงจากสภาพแวดล้อมทางสังคมมากที่สุด(คณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ,2539) อย่างไรก็ตามแม้รัฐบาลจะสนับสนุนในการพัฒนาภูมิภาคโดยเฉพาะการพัฒนาเมืองหลักและเมืองศูนย์กลางความเจริญต่างๆ ซึ่งคาดหวังว่าเมื่อพัฒนาเมืองเหล่านี้แล้วจะทำให้เกิดการกระจายความเจริญไปสู่เมืองบริวารรอบๆ เมืองหลักและเมืองศูนย์กลางเหล่านี้และจะทำให้ลดความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ ระหว่างเขตมหานครและส่วนภูมิภาคได้ เมื่อพิจารณาถึงผลการกระจายตัวของการผลิตในสาขาการผลิตในภูมิภาคต่างๆ พบว่าการขยายตัวของการผลิตในสาขาการผลิตต่างๆ ในภูมิภาคได้มีการขยายตัวในบางเขต ก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างเมืองหลักกับเมืองบริวาร โดยเฉพาะกรุงเทพมหานครและปริมณฑลยังมีฐานเศรษฐกิจและอัตราการเจริญเติบโตที่เร็วกว่าภาคอื่นๆ

ตาราง 1.1 ผลิตภัณฑ์ภาค ณ ราคาคงที่ปี พ.ศ. 2531

ภาค	2532		2533		2534		2535		2536		2537		2538		2539	
	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน	มูลค่า	สัดส่วน
ตะวันออกตอนเหนือ	216,181	12.35	231,392	11.89	246,129	11.65	261,294	11.45	271,957	10.99	300,549	11.15	331,959	11.32	347,287	11.22
เหนือ	185,366	10.59	194,939	10.02	207,521	9.83	222,645	9.75	228,497	9.24	244,931	9.09	261,427	8.91	275,764	8.91
ใต้	161,654	9.24	178,626	9.18	192,441	9.11	202,770	8.88	214,803	8.68	237,386	8.81	254,728	8.68	266,287	8.60
ตะวันออก	163,812	9.36	164,520	8.46	184,747	8.75	206,134	9.03	234,596	9.48	262,905	9.76	295,822	10.09	335,754	10.85
ตะวันตก	85,528	4.89	84,063	4.32	92,700	4.39	100,608	4.41	105,816	4.28	112,269	4.17	123,920	4.22	125,825	4.07
กลาง	71,530	4.09	77,116	3.96	89,102	4.22	102,796	4.50	111,744	4.52	127,627	4.74	140,322	4.78	152,117	4.91
กรุงเทพฯและปริมณฑล	865,881	49.48	1,014,715	52.16	1,099,221	52.05	1,186,326	51.97	1,306,524	52.81	1,409,385	52.30	1,524,991	51.99	1,592,008	51.44
ทั้งประเทศ	1,749,952	100.00	1,945,372	100.00	2,111,863	100.00	2,282,572	100.00	2,473,937	100.00	2,693,053	100.00	2,933,169	100.00	3,093,041	100.00

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

จากสถิติผลิตภัณฑ์ภาคจะเห็นได้ว่าสัดส่วนผลิตภัณฑ์รวมของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีสัดส่วนสูงถึงร้อยละ 49.48 ของผลผลิตรวมทั้งประเทศในปี พ.ศ. 2532 และเพิ่มเป็นร้อยละ 51.44 ของผลผลิตรวมของประเทศในปี พ.ศ. 2539 ขณะที่ภาคอื่นๆ ส่วนใหญ่มีสัดส่วนลดลง ดังเช่นภาคตะวันออกเฉียงเหนือลดลงจากร้อยละ 12.35 เหลือร้อยละ 11.22 ของผลผลิตรวมของประเทศในช่วงเวลาเดียวกัน (ตาราง 1.1)

ตาราง 1.2 รายได้ต่อหัวต่อผลิตภัณฑ์ภาค

หน่วย : บาท

ภาค	2532	2533	2534	2535	2536	2537	2538	2539
ตะวันออกเฉียงเหนือ	11,798	13,627	15,128	17,063	17,863	20,627	24,461	26,635
เหนือ	18,690	20,409	22,784	25,794	26,886	30,387	34,163	37,878
ใต้	22,830	26,147	29,403	32,785	35,240	41,388	49,235	51,657
ตะวันออก	46,886	50,602	61,703	68,632	78,824	91,911	106,888	121,802
ตะวันตก	28,744	30,041	34,527	38,380	40,839	45,780	52,801	56,732
กลาง	27,135	31,494	38,597	43,967	47,549	56,624	65,189	73,629
กรุงเทพและปริมณฑล	106,960	126,975	140,950	154,598	173,827	191,136	211,876	225,743
ทั้งประเทศ	33,633	39,104	44,307	49,410	54,650	61,840	70,519	76,634

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ความเหลื่อมล้ำของรายได้ระหว่างกลุ่มครัวเรือนระดับต่างๆ ตลอดทั้งชนบทกับเมืองมีมากขึ้นอย่างน่าเป็นห่วง รายได้ต่อหัวของกรุงเทพมหานครและปริมณฑลแตกต่างจากภูมิภาคอื่นๆ มากคือในปี พ.ศ. 2539 รายได้ต่อหัวของภาคตะวันออกเฉียงเหนือน้อยกว่ากรุงเทพฯ และปริมณฑลประมาณ 8.5 เท่า (ตาราง 1.2)

ในแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ 8 (2540-2544) ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันมีแนวคิดที่เสริมสร้างสมดุลของการพัฒนาให้สามารถรองรับคนส่วนใหญ่ของประเทศและลดความเหลื่อมล้ำทางด้านเศรษฐกิจและสังคมระหว่างกรุงเทพมหานคร เมืองและชนบท รวมทั้งยกระดับคุณภาพชีวิตและรายได้ของคนไทยอย่างทั่วถึง โดยพัฒนาศูนย์อุตสาหกรรมระดับภาคใน 9 จังหวัดได้แก่ ลำพูน พิษณุโลก นครสวรรค์ นครราชสีมา ขอนแก่น สระบุรี ราชบุรี สุราษฎร์ธานี สงขลา โดยให้มีนิคมอุตสาหกรรมหรือเขตอุตสาหกรรมครบทั้ง 9 จังหวัดและส่งเสริมให้มีการลงทุนในอุตสาหกรรมที่มีความเชื่อมโยงกับฐานการผลิตและปัจจัยการผลิตในภาคและจังหวัดใกล้เคียง

แนวทางในการพัฒนาภูมิภาคที่น่าจะมีประสิทธิภาพคือการสนับสนุนการลงทุนของเอกชนในสาขาเศรษฐกิจที่จะทำให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของภูมิภาคให้มากที่สุดโดยมีการเชื่อมโยงการใช้วัตถุดิบ(backward linkage)ให้กระจายไปยังเมืองบริวารหรือสาขาเศรษฐกิจอื่น ๆ ให้มากที่สุด รวมทั้งการกระจายผลผลิตไปยังอุตสาหกรรมต่อเนื่องอื่นๆ ซึ่งจะก่อให้เกิดการขยายตัวทั้งด้านการใช้แรงงานและการกระจายรายได้ ประกอบกับมีการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจเช่น โครงการพัฒนาความร่วมมือทางเศรษฐกิจในอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง(Greater Mekong Sub-region:GMS) ตลอดจนการปรับตัวรองรับการแข่งขันกับนานาชาติภายใต้กติกา WTO และ AFTA ประเทศไทยต้องรู้จักอ่อน จุดแข็ง ในแต่ละสาขาการผลิตของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ดังนั้นเพื่อให้เห็นภาพของการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตของภาคตะวันออกเฉียงเหนือและเป็นแนวทางในการสนับสนุนการลงทุนของภาครัฐและเอกชน ในสาขาการผลิตที่จะก่อให้เกิดความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจแก่ภูมิภาคนี้ได้มากที่สุด ผู้ศึกษาจึงสนใจที่จะศึกษาการเปรียบเทียบสาขาเศรษฐกิจสำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือในช่วงห้าปี (พ.ศ. 2528-2533) ซึ่งในการศึกษานี้จะใช้ตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตระดับภาคปี พ.ศ. 2528 และ 2533 มาจัดลำดับความสำคัญของสาขาการผลิตที่มีต่อระบบเศรษฐกิจของภูมิภาค ตามผลเชื่อมโยงไปด้านหน้าและผลเชื่อมโยงไปด้านหลังโดยในการศึกษานี้จะทำให้ทราบถึงสาขาการผลิตที่สำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ทำให้เกิดการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจในช่วงห้าปีดังกล่าวเป็นอย่างดี นอกจากนี้ยังทำให้ทราบว่าสาขาการผลิตใดควรได้รับการส่งเสริมให้เป็นสาขาการผลิตนำในการพัฒนาภูมิภาคนี้ต่อไปในอนาคต

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อสร้างตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทยขึ้น โดยการประมาณการค่าสัมประสิทธิ์การผลิตจากตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตของประเทศปี พ.ศ. 2528 และ 2533

2. เพื่อเปรียบเทียบสาขาเศรษฐกิจสำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย โดยใช้ตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตระดับภาคปี พ.ศ. 2528 และ 2533 ที่สร้างขึ้นในข้อ 1 มาวิเคราะห์เพื่อชี้ให้เห็นว่าสาขาเศรษฐกิจใดเป็นสาขาเศรษฐกิจสำคัญในการพัฒนาเศรษฐกิจของภูมิภาคนี้ และเพื่อเป็นแนวทางในการสนับสนุนการลงทุนของภาครัฐบาลและภาคเอกชนที่ดีที่สุดภายใต้ข้อจำกัดทางด้านทรัพยากรของภูมิภาค ทั้งนี้จะพิจารณาความสำคัญของแต่ละสาขาเศรษฐกิจ จากผลเชื่อมโยงหรือผลกระทบ (linkage effect) ในด้านต่าง ๆ ดังนี้คือ

- ผลกระทบไปด้านหน้า (forward linkage)
- ผลกระทบไปด้านหลัง (backward linkage)

- ผลกระทบในด้านการว่าจ้างแรงงาน (employment linkage)
- ผลกระทบต่อรายได้ (income linkage)

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตของภาคตะวันออกเฉียงเหนือในช่วงปี พ.ศ. 2528 - 2533
2. ทำให้ทราบถึงสาขาเศรษฐกิจที่มีความสำคัญต่อการใช้วัตถุดิบ การกระจายผลผลิต การว่าจ้างแรงงาน และการเพิ่มขึ้นของรายได้ ในช่วงปี พ.ศ. 2528 - 2533
3. ได้แนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจในสาขาน้ำและสาขารองที่สำคัญ เพื่อสนับสนุนการลงทุนของภาคเอกชน

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การศึกษาเปรียบเทียบสาขาเศรษฐกิจสำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ วิเคราะห์โดยใช้ตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตระดับภาคในปี พ.ศ. 2528 และ 2533 นี้จะจำกัดขอบเขตการศึกษาเฉพาะในพื้นที่ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ 19 จังหวัด ได้แก่ กาฬสินธุ์ ขอนแก่น ชัยภูมิ นครพนม นครราชสีมา บุรีรัมย์ มหาสารคาม มุกดาหาร ยโสธร ร้อยเอ็ด เลย ศรีสะเกษ สกลนคร สุรินทร์ หนองคาย หนองบัวลำภู อำนาจเจริญ อุดรธานี อุบลราชธานี โดยมีวิธีการศึกษาดังนี้

1. สร้างตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยไม่มีการสำรวจขนาด 45 X 45 สาขาการผลิต จากตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตระดับประเทศปี พ.ศ. 2528 และ 2533
2. การศึกษานี้จะเป็นการศึกษาหาแนวทางในการพัฒนาระบบเศรษฐกิจของ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นการพิจารณาแบบดุลยภาพบางส่วน (partial equilibrium)

1.5 องค์ประกอบของวิทยานิพนธ์

วิทยานิพนธ์นี้มีองค์ประกอบ 6 บทด้วยกันดังนี้คือ

บทแรก กล่าวถึงที่มาและความสำคัญของการพัฒนาเศรษฐกิจในระดับภูมิภาค ปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาเศรษฐกิจในอดีตที่ผ่านมา นโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจระดับภูมิภาคของประเทศไทยในปัจจุบัน วัตถุประสงค์ของการศึกษา ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการศึกษา ขอบเขตของการศึกษา องค์ประกอบของวิทยานิพนธ์ และข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

บทที่สอง กล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจซึ่งประกอบไปด้วย ทฤษฎีขั้วเติบโต ทฤษฎีความเจริญเติบโตแบบอสมดุล ต่อจากนั้นก็จะได้แสดงวิวัฒนาการการศึกษา และปริทัศน์ ผลการศึกษาการสร้างตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตระดับภาคที่ผ่านมานี้ในประเทศไทย และการประยุกต์ใช้ตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิต เพื่อประโยชน์ในการวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ

บทที่สาม แสดงขนาดและที่ตั้ง ลักษณะภูมิประเทศ ภูมิอากาศ ตลอดจนสภาพเศรษฐกิจโดยรวมของภาคตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศไทย ซึ่งจะกล่าวถึงสาขาการเกษตร สาขาอุตสาหกรรม สาขาบริการและการท่องเที่ยว และการส่งเสริมการลงทุน

บทที่สี่ กล่าวถึงระเบียบวิธีในการวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น การปรับโครงสร้างการผลิตของประเทศให้สอดคล้องกับโครงสร้างการผลิต และข้อมูลของภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีอยู่ โดยการรวมสาขาการผลิต การตัดทอนสาขาการผลิต การประมาณการค่าสัมประสิทธิ์ปัจจัยการผลิต-ผลผลิตระดับภาค ตามวิธีการประมาณการแบบ simple location quotient การวัดผลของการกระจายความเจริญเติบโตของแต่ละสาขาการผลิตไปยังสาขาการผลิตต่างๆ ที่มีอยู่ในภูมิภาค โดยพิจารณาจากผลการเชื่อมโยง ไปข้างหน้าและข้างหลังทางด้านผลผลิต การจ้างงาน และรายได้แก่เจ้าของปัจจัยการผลิตขั้นปฐม

บทที่ห้า แสดงรายละเอียดการปรับโครงสร้างการผลิตของภาคตะวันออกเฉียงเหนือทั้งปี พ.ศ. 2528 และ 2533 การวิเคราะห์และการเปรียบเทียบค่าดัชนี simple location quotient ของแต่ละสาขาการผลิตของทั้ง 2 ปี รวมทั้งแสดงผลของการประยุกต์ใช้ตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตระดับภาคในการพิจารณาหาสาขาการผลิตสำคัญเพื่อเป็นแนวทางการพัฒนาเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยพิจารณาจากผลการเชื่อมโยง ไปข้างหน้าและข้างหลังทางด้านผลผลิต การจ้างงาน และรายได้ในช่วงเวลาดังกล่าว

บทสุดท้าย เป็นการสรุปผลของการศึกษาทั้งหมด เพื่อให้เห็นภาพของการเปลี่ยนแปลงของสาขาการผลิตหรือสาขาเศรษฐกิจสำคัญของภาคตะวันออกเฉียงเหนือในช่วงปี พ.ศ. 2528 และ 2533 นอกจากนี้เพื่อชี้ให้เห็นถึงสาขาการผลิตที่ควรให้การส่งเสริมและกำหนดนโยบายสำหรับการพัฒนาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เพื่อให้การขยายตัวของสาขาการผลิตนั้นส่งผลกระทบในด้านต่างๆ ต่อระบบเศรษฐกิจของภาคตะวันออกเฉียงเหนือมากที่สุด และสุดท้ายแสดงถึงจุดอ่อนของการศึกษานี้ ตลอดจนข้อเสนอแนะแนวทางและวิธีการในการพัฒนาการศึกษาในลำดับต่อไปให้ดียิ่งๆ ขึ้นไป

1.6 ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษานี้ใช้ข้อมูลที่สำคัญ ซึ่งประกอบไปด้วยข้อมูล 3 ส่วนดังนี้ คือ

1. ตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตของประเทศไทยปี พ.ศ. 2528 และ 2533 จากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งตารางฯ ของปี 2533 เป็นตารางฉบับล่าสุดในขณะนี้

2. มูลค่าเพิ่มของแต่ละสาขาการผลิต ซึ่งนับได้ว่าเป็นข้อมูลสำคัญที่สุดที่ใช้ในการศึกษานี้ เพื่อที่จะนำไปใช้ในการปรับค่าสัมประสิทธิ์ปัจจัยการผลิต-ผลผลิตระดับประเทศให้เป็นระดับภาค โดยข้อมูลนี้ได้จากสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติเช่นกัน

3. ค่าสัมประสิทธิ์การจ้างงานของแต่ละสาขาการผลิตปี 2527 ได้มาจากการศึกษาของทัศนีย์ ธรรมรัช และคณะ (2532) ซึ่งเป็นการศึกษาร่วมระหว่างสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและสถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย ดังนั้นจึงเชื่อได้ว่าค่าสัมประสิทธิ์การจ้างงานดังกล่าว สามารถแสดงความสัมพันธ์ระหว่างผลผลิตทั้งหมดกับจำนวนการจ้างงานของแต่ละสาขาการผลิตได้ดีพอสมควร ซึ่งการศึกษาดังกล่าวนี้ได้แจกแจงโครงสร้างการผลิตของประเทศไทยออกเป็น 55 สาขาการผลิต จึงทำให้ค่าสัมประสิทธิ์การจ้างงานมีความละเอียดพอที่จะนำไปใช้ในการพิจารณาประกอบกับตารางปัจจัยการผลิต-ผลผลิตระดับภาคที่จัดสร้างขึ้นของทั้งปี 2528 และ 2533 เพื่อนำไปคำนวณหาผลการเชื่อมโยงทางด้านกรจ้างงานต่อไป